

KURYJARYJUS (3) *sb m*

a jasne.

pl N kuryjaryi (2). ◇ D kuryjaryj(o)m (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

U starożytnych Rzymian przywódca kurii (3): Krol rołkázował Tribunátom/ Tribunaći Kuryáriom/ Kuryárij íwemu Rycerftwu/ ciągnęli gdzye rołkazano. BielKron 99v, 99.

Cf KURYJO

AK